

Arrest

nr. 53 567 van 21 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 16 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSE, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 18 januari 2009 het Rijk binnen en diende op 19 januari 2009 een asielaanvraag in. Op 18 augustus 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kazaks staatsburger van Oeigoerse origine. U verklaarde problemen te hebben met uw zoon. Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

In 2008 werd uw oudste zoon Aslan opgenomen in het ziekenhuis, nadat hij en alle andere kinderen op school waren gecontroleerd op TBC. Men zei dat uw zoon vermoedelijk TBC had, wat niet zo was, en hij moest op een gespecialiseerde afdeling worden opgenomen voor een behandeling. Uw zoon weende in het ziekenhuis. U wilde de behandelende arts spreken, maar ondanks herhaalde pogingen wilde hij u niet zien. Uw zoon was niet ziek, en u haalde hem na twee weken weg uit het ziekenhuis. U besloot het land te verlaten aangezien uw vrouw dit reeds lang vroeg.

Op 10 augustus 2008 reisde u per vliegtuig naar Praag (Tsjechië) met uw reispaspoort voorzien van een Tsjechisch toeristenvisum. U logeerde enkele dagen in een hotel. Op 14 augustus 2008 reisde u per vliegtuig naar Parijs, waar familie van uw vrouw u kwam ophalen. Op 15 of 16 augustus 2008 kwam u aan in België. Op 19 januari 2009 vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

In België kreeg u problemen met uw schoonzussen en hun familie, die u dwongen om allerlei klussen op te knappen. Onder druk van uw schoonfamilie mocht u niet dadelijk asiel aanvragen bij de Belgische autoriteiten. Daarbij kreeg u ruzie met uw vrouw, VARISSOVA Nadilyam (o.v. 6.346.672). U krijgt uw kinderen niet meer te zien en probeerde via het Vredegerecht opnieuw contact te leggen met hen.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land verlaten heeft wegens een - eventuele - foute diagnose bij uw kind en na aandringen van uw vrouw. U verklaarde dat uw zoon, net als de andere kinderen, via de school werd gecontroleerd op TBC en daarop naar een gespecialiseerde afdeling van het ziekenhuis werd gestuurd, terwijl hij niet ziek zou zijn. Echter, u verklaarde niet te weten of de dokters zich vergist hadden, of dat er een andere reden was voor de opname in het ziekenhuis (CGVS, p. 2). Verder verklaarde u dat de behandelende arts u niet wilde spreken, doch u verklaarde niet te weten waarom hij dat niet wilde (CGVS, p. 2). Uit uw verklaringen blijkt nergens dat u of uw zoon het slachtoffer werden van daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Daarbij dient te worden vastgesteld dat u, volgens uw eigen verklaring, terug in Kazakstan zou kunnen wonen indien u en uw vrouw geen ruzie meer zouden hebben. U verklaarde dat u nu echter niet terug kan naar Kazakstan, wegens de ruzie met uw vrouw en wegens het feit dat de kinderen hier (in België) zijn (CGVS, p. 2). Dergelijke reden is echter van familiale aard en heeft geen uitstaans met de Vluchtelingenconventie of de definitie van Subsidiare bescherming.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van Subsidiare bescherming.

De door u voorgelegde documenten (rijbewijs, brieven Vredegerecht België, confidentieel document van psychologisch centrum Carda) hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen in Kazakstan en kunnen bijgevolg bovenstaande conclusie niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste en enige middel roept verzoeker "een schending in van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991, schending van beginselen van behoorlijk bestuur, met name van de materiële motiveringsverplichting".

2.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Indien verzoeker terecht verwijst naar rechtspraak van de Raad van State (RvS 20 november 2001, nr. 100.940, Decruynaere) waarin gesteld wordt dat *“De materiële motiveringsplicht”* inhoudt *“dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden”* dan dient tevens te worden benadrukt dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling en dit ook geldt voor de ernst van de gevreesde vervolging, dat een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling.

3.2. Verzoeker verklaarde Kazachstan te hebben verlaten nadat zijn oudste zoon in 2008 werd opgenomen in een ziekenhuis aangezien vermoed werd dat hij TBC had, maar de behandelende arts verzoeker weigerde te spreken. Hij kan evenwel niet verduidelijken of er sprake was van een foute diagnose door de behandelende arts. Voorts blijkt nergens uit verzoekers verklaringen dat zijn zoon slecht behandeld werd tijdens de ziekenhuisopname. Derhalve maakt verzoeker allerm minst aannemelijk dat zijn zoon vervolgd werd in de zin van de conventie van Genève.

3.3. Voorts verklaarde verzoeker niet te kunnen terugkeren naar Kazachstan omwille van ruzie met zijn echtgenote in België en het feit dat zijn kinderen zich eveneens in België bevinden. Deze familiale problemen kunnen echter bezwaarlijk aanleiding geven tot het krijgen van internationale bescherming ten aanzien van de Kazachse autoriteiten.

3.4. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het louter herhalen van zijn voorgehouden asielmotieven. Als dusdanig wordt er echter géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Verzoekers problemen zijn van familiale aard en staan niet in nexu met de conventie van Genève, noch met de definitie van subsidiaire bescherming. Dit blijkt tevens uit de neergelegde stukken, met name een confidentieel document van het psychologisch centrum Carda en documenten aangaande de procedure voor het vredegerecht.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. In het verzoekschrift worden evenmin nuttige toelichtingen of specifieke argumenten aangevoerd. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK